LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Lui Eriksson

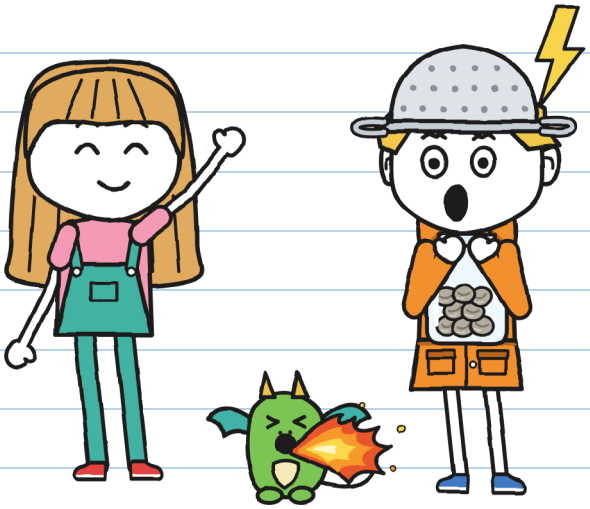

(caietul lui Guni)

MĂRIME M
Nivel mediu · 9+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Text și ilustrații: Lui Eriksson

MĂRIME M · Nivel mediu · 9+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

A doua carte din serie. Prima: „Pachetul ăsta mușcă”.

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun tunet n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. –J.

Și al nimănui altcuiva. –J.

Dacă îl găsești, nu-l deschide înainte de tunet.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: tu să nu faci așa. Dacă ține mai multe pagini, scrie DE AICI și PÂNĂ AICI. Pe o furtună adevărată, ascultă pagina 76. –J.

CINE E CINE

Guni. Curier de sâmbătă. Vânător de furtuni (mai mult sau mai puțin). Caietul ăsta e al lui.

Julita. Numără secundele dintre fulger și tunet. Scrie cu verde și semnează J.

Fărâmiță. Dragoniță. Copiază tot ce face Guni. Tot.

Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis.

Flora. Grădinăreasa de pe strada Canalului nr. 9. Nu semnează pietre.

Vera. Îngrijește dragoni la Casa Dragonilor, lângă casa Florei. Fărâmiță locuiește cu ea.

Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.

R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAIET DE LIVRĂRI 2
de Guni

OFICIAL.

„Oficial” înseamnă că îl citesc eu prima. Oficial. –].

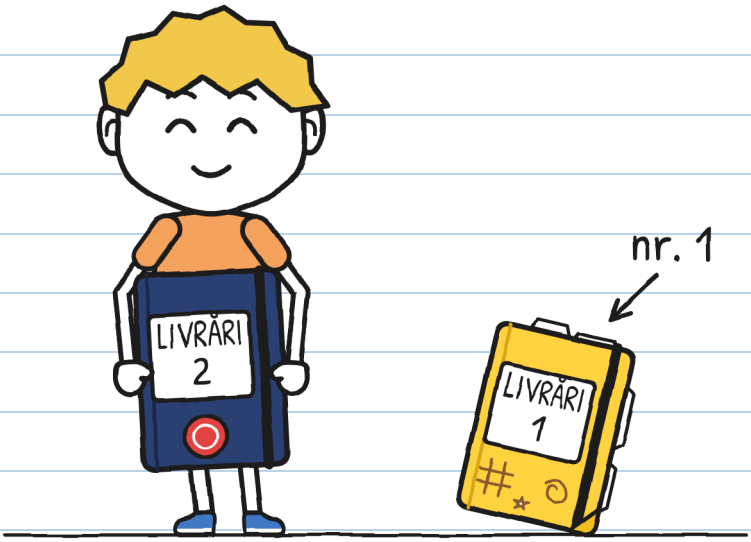

Caietul 1 s-a terminat: e plin. Pe ăsta mi l-a dat Mara, proprietara magazinului, cu ștampila ei pe copertă. Zice că în caietele oficiale nu se desenează. Vom vedea.

CAPITOLUL 1

Vânătorul de furtuni

În magazinul Marei e un pachet care tremură. Din sâmbăta trecută, în fiecare zi un pic mai tare.
Nu mă gândesc să-l ating.
Ultimul pe care l-am livrat eu și Julita a fost un ou.
Acum e Fărâmiță, o dragoniță care copiază tot ce fac.

În magazinul de vizavi de casa mea au rămas nouăsprezece pachete returnate. Cel care tremură se grăbește mai tare decât celelalte.

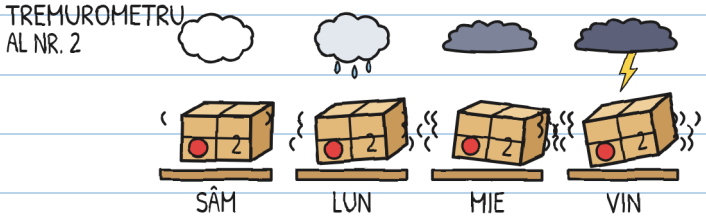

Nu tremură de frică: sâmbătă, la șase seara, vine o furtună. M-am uitat de șase ori în prognoza meteo. –].

Cine primește un pachet returnat trebuie să semneze eticheta cu cerneală care nu se șterge, ca aceea din carioca verde a Julitei. Altfel, în zori se întoarce zburând pe raftul lui. Pe toate le trimite aceeași persoană: R.

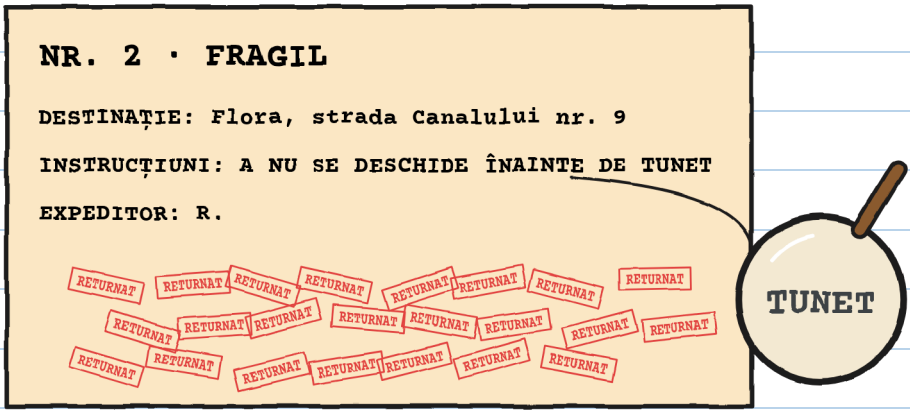

Pachetul nr. 2 avea douăzeci și trei de ștampile RETURNAT.

Douăzeci și trei. Le-am numărat de două ori. –J.

– Eu l-am dus de douăzeci și trei de ori – a spus Mara.
– Și niciodată pe furtună.

Sâmbătă, la zece, Mara ne aștepta la tejghea cu pachetul nr. 2. Toni era acolo: sâmbăta suntem toți trei pedepsiți în magazin, pentru că am livrat pachetul nr. 1 fără voie.

— Ăsta — a spus Mara — îl livrați voi. Azi după-amiază.

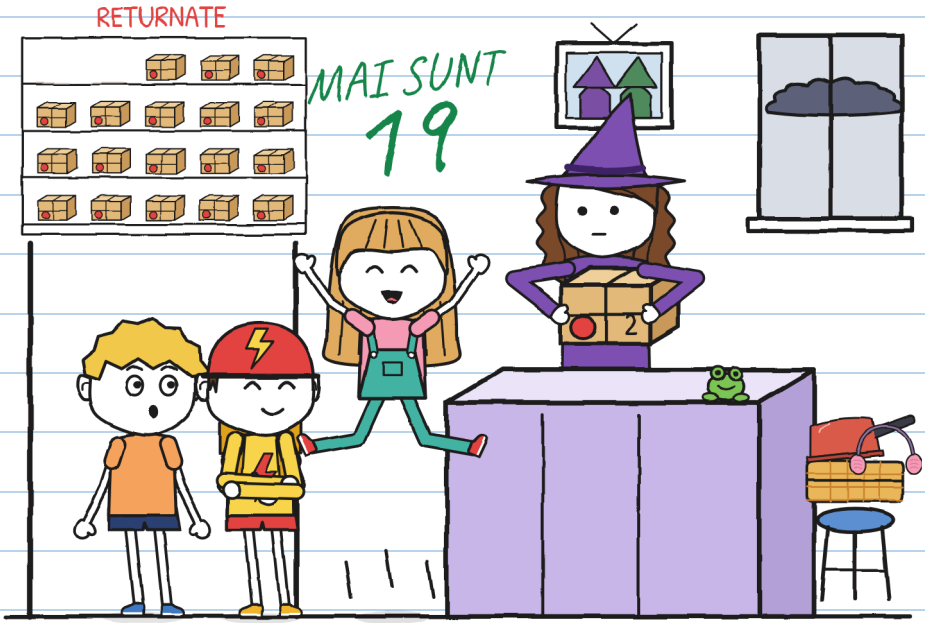

Julita a sărit atât de sus, încât aproape a atins afișul MAI SUNT 19.

Mara a pus trei condiții și le-a numărat pe degete:

1. Plecați la cinci, înainte de furtună, și rămâneți la Flora până trece.
2. Familiile voastre și Flora știu deja.
3. Regula e cea de pe etichetă: nu se deschide înainte de tunet. Și contează cel de deasupra, nu cele de departe.

— Dar tu nu vii? — a întrebat Julita.

— Eu am treburi aici — a spus Mara, și s-a uitat pe vitrină: cerul se făcea cenușiu.

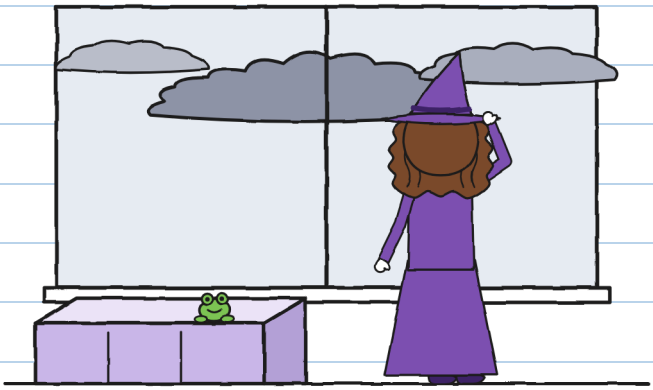

Ce treburi? —].

Julita s-a uitat la mine.
— Ție îți plac furtunile?

Și am spus ce se spune când te privește cineva așa:

— Îmi plac enorm. În vechiul meu cartier eram vânător de furtuni profesionist.

Ce-am spus

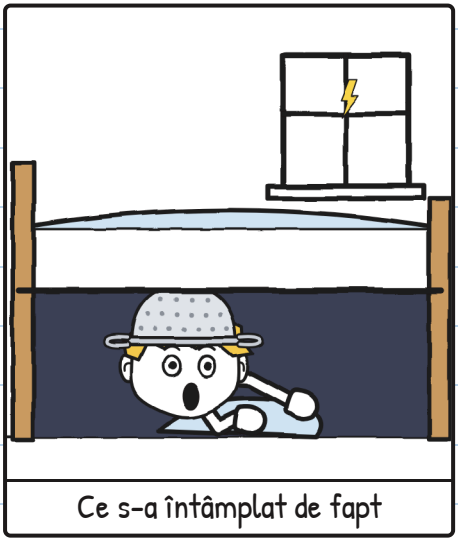

Ce s-a întâmplat de fapt

Profesionist de sub pat. —].

Julita m-a învățat să număr furtuni în caietul meu, fără să ceară voie, ca de obicei:

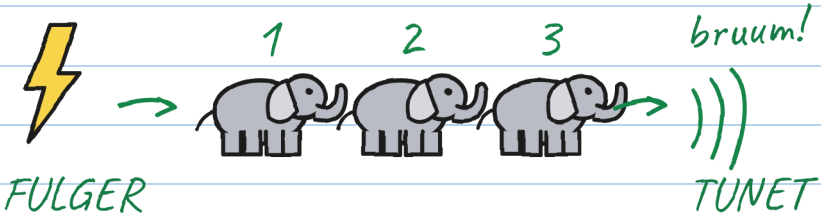

un elefant, doi elefanți, trei elefanți...

1 elefant = 1 secundă

3 elefanți = 1 kilometru (aproximativ)

0 elefanți = DEASUPRA!

↖ Asta e tunetul de pe etichetă.
Cele de departe nu deschid pachetul.

Mai mulți elefanți: fulgerul ăla a căzut mai departe.

Dacă auzi un tunet, chiar și departe: la adăpost!

Ce știi te sperie mai puțin. –].

Nu aveam nevoie să le număr: mie îmi plac furtunile. Dar am notat, pentru orice eventualitate.

Toni a citit eticheta peste umărul meu.
— FULGER nu livrează pe furtună.
A arătat literele mici de pe rucsac.
— Încă nu e furtună — a spus Julita.
Toni le-a recitit. Despre „încă" nu scria nimic.

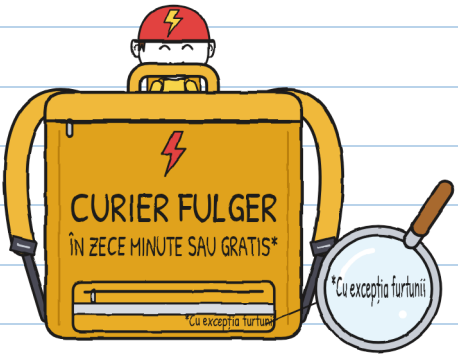

Literele mici erau prea mici. —].

Și a venit cu noi.
La cinci am fugit acasă după pelerina de ploaie.
— Pune-o pe cea portocalie — a spus mama. — Sigur vrei să mergi? Dacă tu, când tună...
— LA REVEDERE, MAMĂ!

„Dacă tu, când tună..." CE? —].

Am trecut Podul Mare cu cerul deja foarte negru. Noaptea îl ridică pentru vapoare. La mijloc, Julita a salutat apa cu mâna, foarte serioasă: canalul și ea nu se înțeleg.

Departe s-a luminat cerul. Julita a numărat treizeci de elefanți până la tunet.

Bruum.

– Până la fulgerul ăla sunt vreo zece kilometri – a spus. – După prognoză, furtuna ajunge pe la șase.

– A tunat! – a spus Toni. – Acum se deschide?

— Ăsta nu deschide pachetul — a spus Julita —: cel de pe etichetă e cel care sună odată cu fulgerul, zero elefanți. Dar se aude deja, și asta ajunge: la adăpost! Am fugit până pe strada Canalului. Eu m-am făcut că n-aud.

— Ăsta a fost un hâc? — a întrebat Julita.
— Nu — am spus. — Hâc!

Mi se întâmplă de mic, dar numai la tunete: la fiecare tunet, o serie de sughițuri, unul la trei secunde. Cu furtuna deasupra nu mă mai opresc. Nu e frică: corpul meu face asta fără să mă întrebe.

Se numește frică. —J.

Vera, cea care îngrijește dragoni, ne aștepta la ușa ei, lipită de cea a Florei, cu Fărâmiță în brațe: sâmbăta, Fărâmiță se plimbă cu mine.

— Azi, doar până la Flora: e prima ei furtună — a spus Vera, și mi-a dat-o. — Îți copiază tot, și ce simți. Dacă se sperie, nu o trage: se agață. Când trece furtuna, trei lovituri în zid și vin s-o iau.

— Eu nu simt nimic — am spus. — Mie îmi plac furtunile.

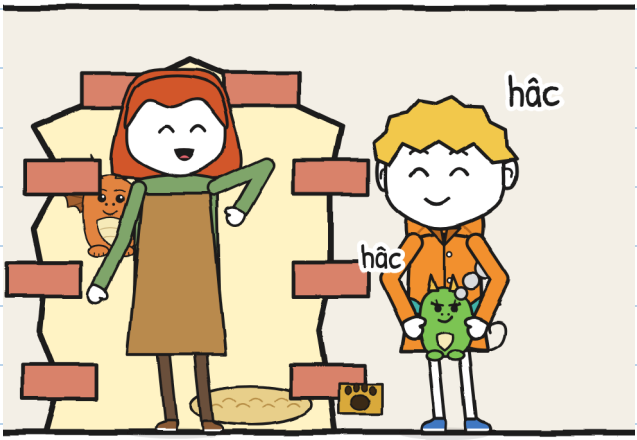

Departe, a tunat. Eu am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc și a scos fum pe nas.

— Înăuntru, imediat — a spus Vera.

Casa Florei e cea cu mușcate: de pe balconul ei ne privea acum două sâmbete, când căutam ușa Casei Dragonilor, care seamănă cu un zid.

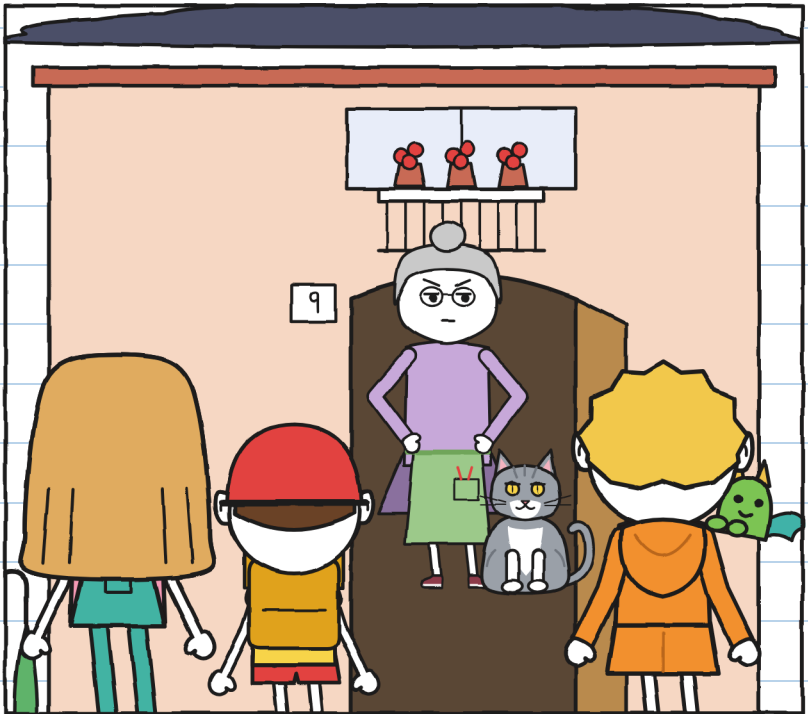

Flora a deschis înainte să batem și s-a uitat la cutie, la cer și la Fărâmiță.

— Dragonița Verei. Să nu-mi pârjolească ferigile — a spus. — Intrați, că vine ploaia. Și vă avertizez: eu nu semnez pietre.

CAPITOLUL 2

Tunet!

Bucătăria Florei e plină de plante, până și în tavan. În fund, o ușă de sticlă dă într-o seră; cea din spate, cu ușița pisicii, în curte. Toni a băgat bicicleta pe hol din cauza ploii.

Pe ușa de sticlă erau picături pictate. Una a început să urce.

— Geamuri fermecate de la R. — a spus Flora. — Lasă ploaia să treacă când vreau eu. Trăsnetele, niciodată. Picătura tot urca. N-am întrebat încotro.

Flora a pus cutia pe masă și a deschis-o fără să întrebe: înăuntru erau paie și un borcan de sticlă cu opt bile cenușii.

— Scrie că nu se deschide înainte de tunet! — a strigat Julita.

— Am deschis cutia, nu borcanul — a spus Flora. — Știu ce e înăuntru: R. mi-a promis lampioane și îmi trimite pietre.

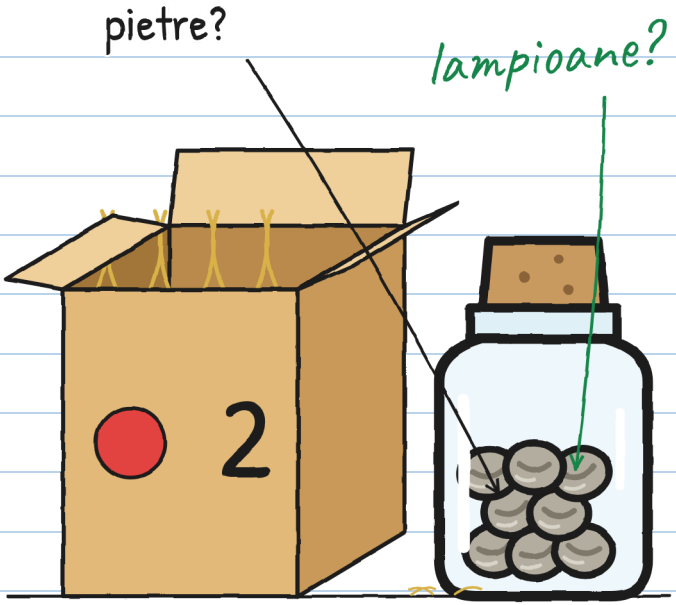

— Ce e un lampion? — am spus.

Flora a dezlipit de pe frigider o poză veche: faleza canalului, noaptea, cu luminițe la mal.

— Sunt plante — a explicat Flora. — Păstrează lumina fulgerelor și luminează toată noaptea.
— Le planta R.?
— Aducea semințele trezite. Eu puneam pământul. N-am văzut niciodată una adormită.
— Și lampioanele?
— S-au stins. R. a încetat să mai vină. Iar acum trimite asta.

De aceea, noaptea, canalul e întunecat și e atât de înfricoșătoare pasarela, scândura care îl traversează.

Era. Mie, mult: am traversat-o în beznă. —J.

— R. își ține mereu cuvântul — a spus Flora. — Cu întârziere, dar și-l ține. Cu asta, nu: de douăzeci și trei de ori mi-au adus borcanul ăsta și de douăzeci și trei de ori, pietre.

M-am gândit la etichetă. O știam pe de rost.
— Dumneavoastră ați așteptat vreodată tunetul ca să-l deschideți? — am întrebat.

Flora s-a uitat la mine de parcă aș fi întrebat-o dacă apa udă.
— Eu nu aștept pe nimeni — a spus. — Nici măcar un tunet.

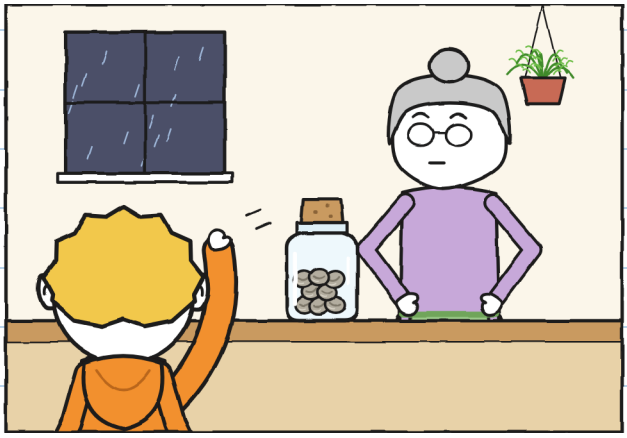

Motanul Florei se numește Tunet (are numele scris pe castron), e cenușiu și toarce ca un tunet adevărat.

În timp ce așteptam, în bucătărie s-au întâmplat de toate și nu s-a întâmplat nimic:

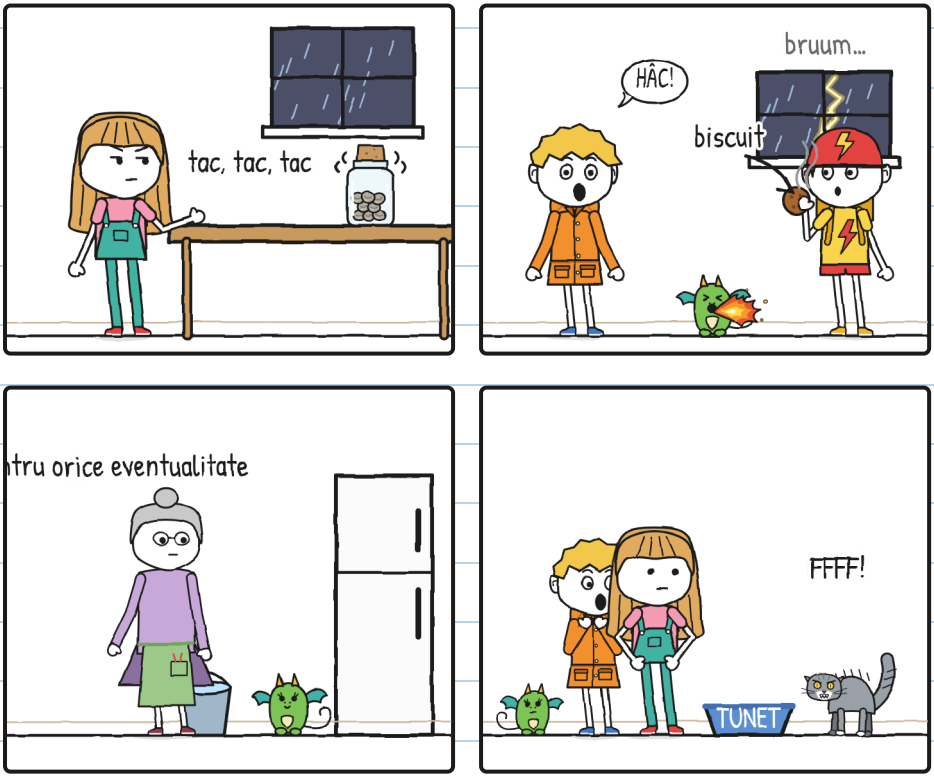

Cel mai rău la un tunet e să-l aștepți. –].

Borcanul zăngănea tot mai tare. Julita număra încet: „Doisprezece elefanți”. „Nouă”.
Piciorul ei sărea sub masă.

— O să faci o gaură în podea — am spus.
— Număr.
— Atunci piciorul tău numără mai repede decât tine.
Atunci Fărâmiță a făcut o altă flăcăruie, iar Tunet a ieșit ca din pușcă pe ușița pisicii, în curte. Flora a deschis ușa din spate și l-a strigat:
— TUNEEET!

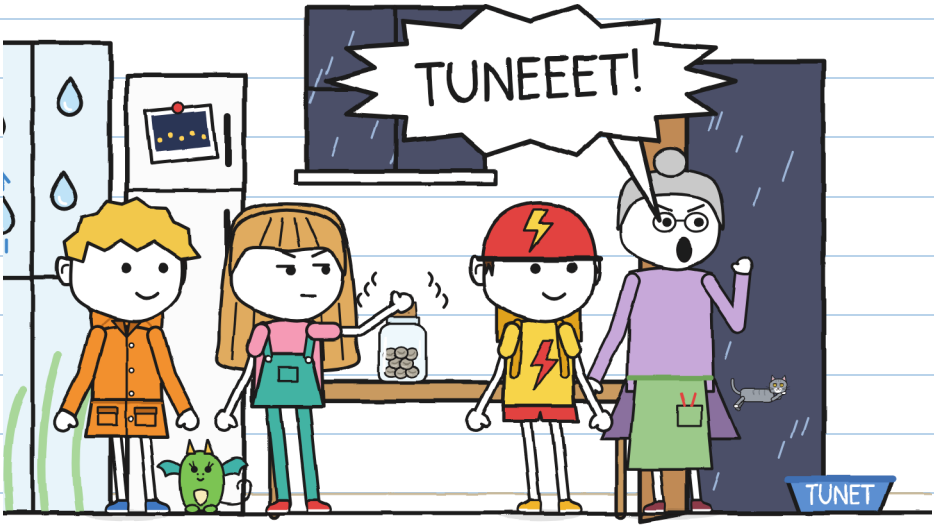

Și Julita a deschis borcanul.

— A tunat! — a spus.

Nu tunase. Strigase Flora. Tunet e motanul.

Eu am auzit „TUNET!”, exact ce așteptam. Nimeni nu mi-a spus că e un motan. —].

Am scris asta la pagina 17.

Pagina aia am citit-o mai târziu. —].

Odată deschis, borcanul a încetat să zăngăne. Înăuntru erau opt bile cenușii, reci și nemișcate. Julita le-a vărsat pe masă și s-a uitat la ele cu lupa.
— Au o liniuță — a spus. — Ca un ochi închis.

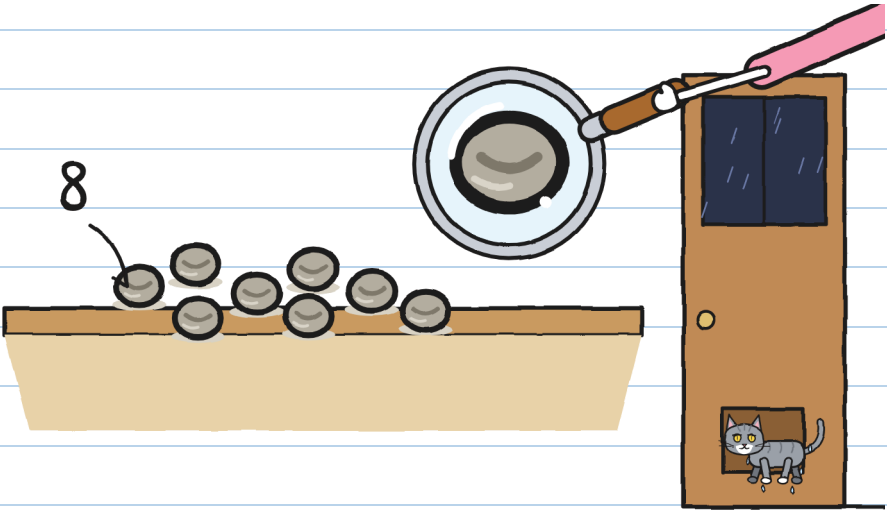

Tunet s-a întors ud leoarcă pe ușița pisicii, iar Flora a închis ușa.
— Pietre. Ca de obicei — a spus, și s-a uitat la Julita.

Julita s-a făcut de culoarea tricoului ei.

— Dorm — am spus. — Sunt semințe, nu pietre, și de aceea scrie „a nu se deschide înainte de tunet”. Poate că un tunet mare, care face geamurile să tremure, le trezește.

Flora a tăcut o vreme.
— Dacă sunt semințe, să dovedească.

Afară era aproape noapte, și erau doar șase.
Fulger. Julita a început să numere:

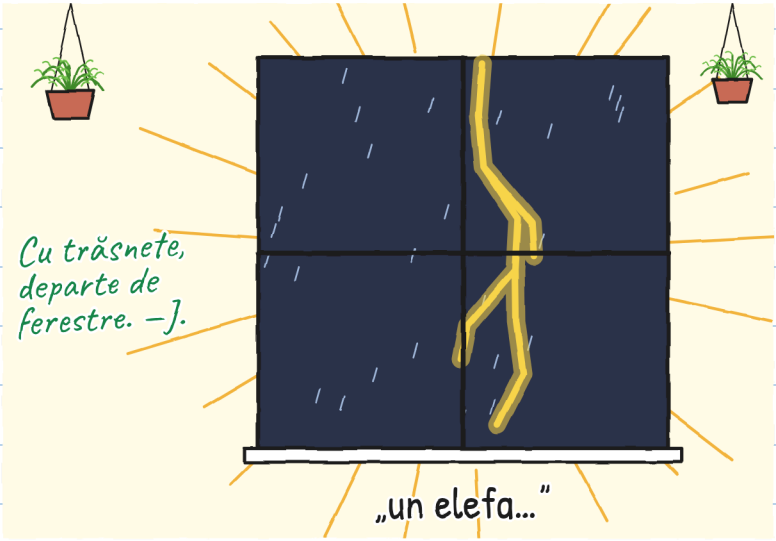

Și atunci a venit cel adevărat.

Tunetul a venit odată cu fulgerul: furtuna era deasupra noastră. Au tremurat masa, paharele și geamurile.

Și s-a stins lumina.

Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc, iar flacăra ei a luminat bucătăria o secundă.

Masa era goală.

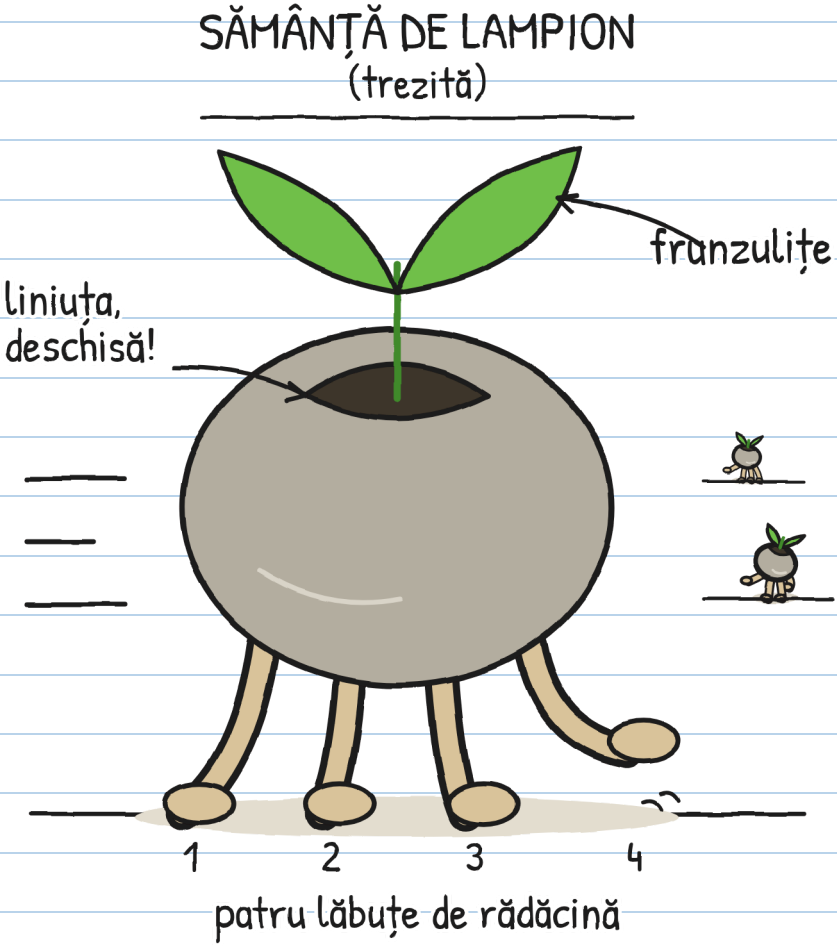

Pietrele aveau picioare.

Și grabă. –J.

CAPITOLUL 3

Se mișcă dacă nu te uiți

În întuneric se auzea o ploaie mărunțică: tic, tic, tic. La fulgerul următor, semințele erau mai departe și nemișcate, foarte nemișcate, de parcă nimic.

Alergau repede, dar fiecare fulger le oprea, și erau multe. Le vedeam de sub masă. Îmi pusesem strecurătoarea Florei: acasă, când tună, îmi pun una.

E jocul cu statuile. Cu semințe. –J.

Flora a îndreptat lanterna spre o sămânță, care a rămas nemișcată. A îndreptat-o spre alta și prima a luat-o la fugă.

— Sunt semințe! Sunt trezite! — a strigat Flora.

A doua a scăpat de îndată ce Flora a mutat lumina.
— Avem nevoie de altă lanternă — am spus.
— Atunci gândește-te la altceva. Am doar asta.

Opt semințe și o lanternă. Socoteala nu ieșea.

Se duceau toate spre ușița pisicii.

— Caută pământ ud de furtună — a spus Flora, și a pus în față un ghiveci uriaș. — În casă e doar pământ udat cu apă de la robinet. Iar afară aproape că nu e: dale, o cărare și canalul. Dacă ies, ploaia le duce în apă.

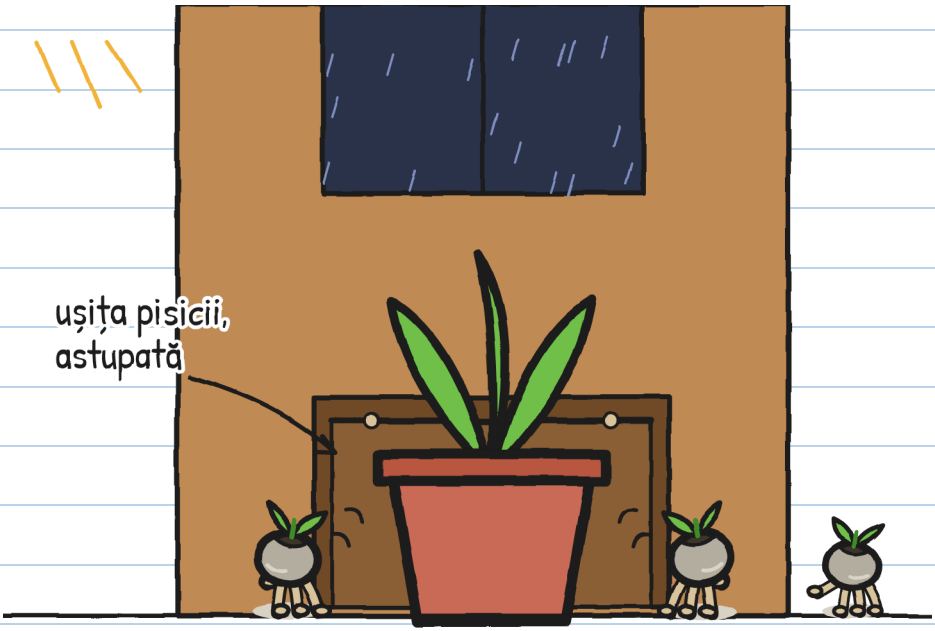

Ușița pisicii a rămas astupată, dar acum erau peste tot prin bucătărie, care are o sută de ascunzișuri.

Am încercat tot:

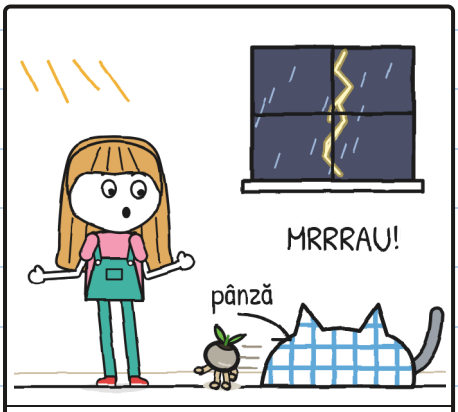

Julita, cu o pânză: l-a prins pe Tunet.

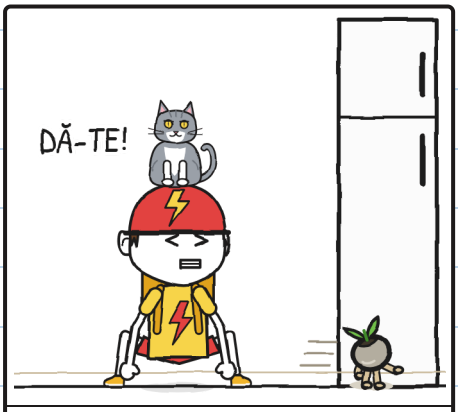

Toni, cu mâinile: Tunet l-a prins pe el.

Fărâmiță, cu flacăra ei: una!

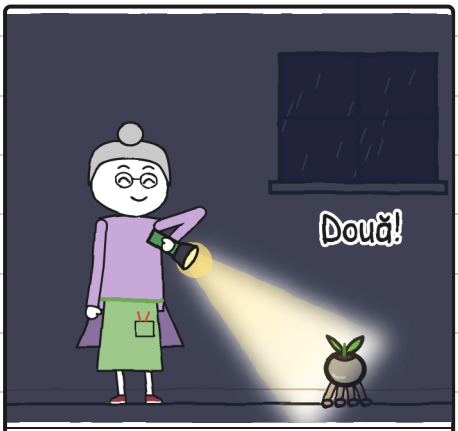

Flora, cu lanterna: două!

Tunet le urmărea și el: el vede bine aproape pe întuneric; noi, nu.

Toni nu se teme de furtuni. Toni se teme de pisici.

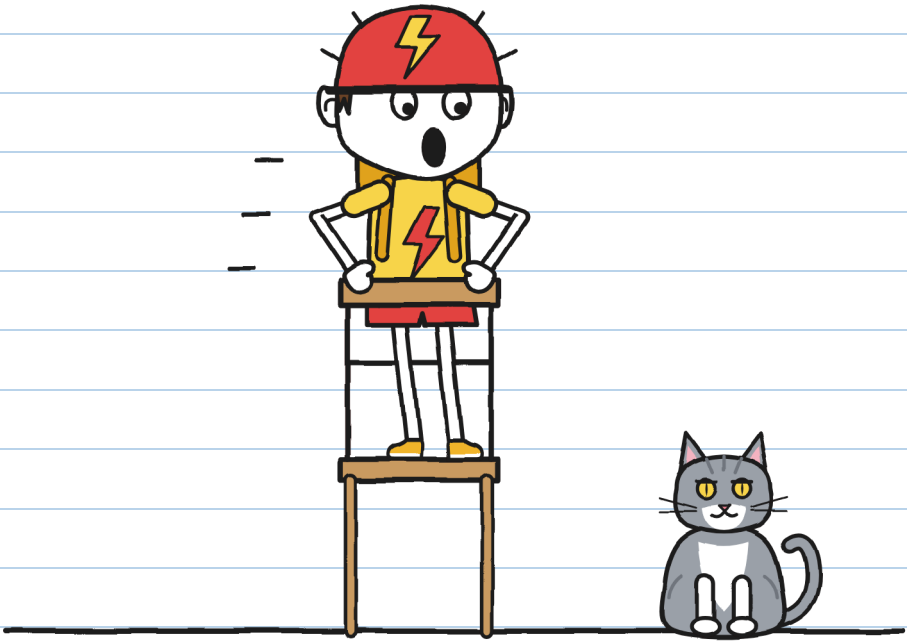

— Nu e o pisică! — a spus Julita. — E Tunet!

— ȘI MAI RĂU!

Două spaime și un singur nume. —J.

Eu rămăsesem sub masă, cu strecurătoarea pe cap. De acolo vedeam toată podeaua la fiecare fulger.

Semințele se împrăștiau, dar se întorceau mereu la ușița pisicii. Să împingă același ghiveci.

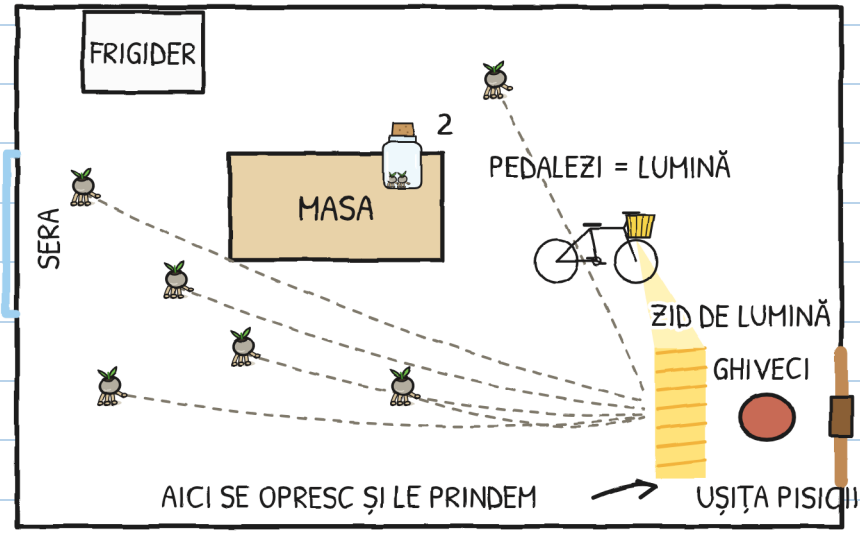

Am făcut un plan.

— Toni, farul tău se aprinde când pedalezi?

— Normal.

— Atunci azi o să livrezi lumină.

Am pus bicicleta pe stativ, cu farul spre ușița pisicii. Dinamul de la FULGER e pe roata din spate: dacă se învârte, e lumină. Și Toni a pedalat.

A pedalat ca niciodată, mai ales când Tunet i s-a urcat pe el.

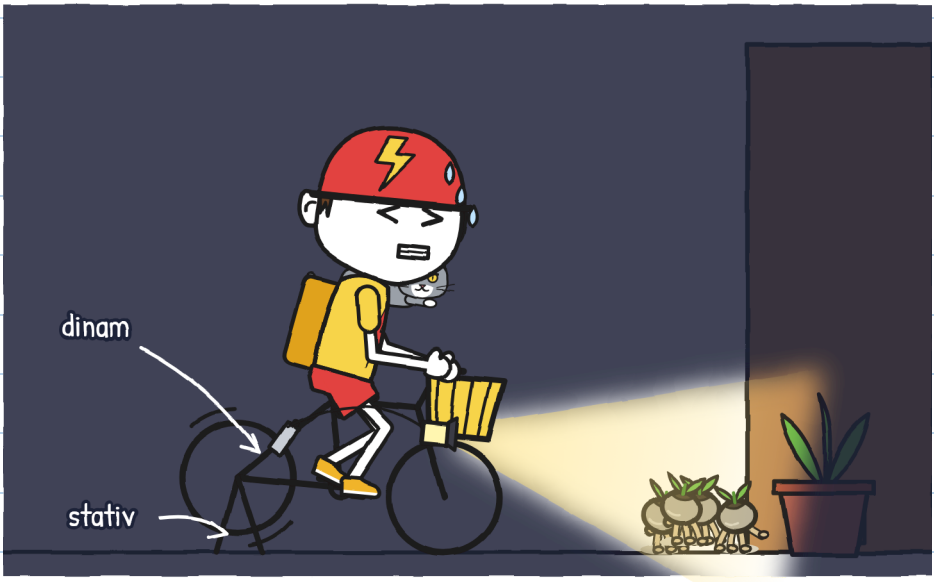

În sfârșit FULGER e bun la ceva. –].

Semințele ajungeau la lumină, se opreau, iar noi le prindeam una câte una ca să le băgăm în borcan.
Trei. Patru.

Tunet a prins una cu gura, iar Flora i-a luat-o cu două degete.
— Cinci! — a spus.

Șase.

Flora a astupat borcanul ca să nu scape niciuna și s-a aplecat să ne ajute. Atunci Tunet a sărit pe masă și l-a răsturnat.

Toni l-a prins din aer.
— FULGER — a spus. — Într-o secundă sau gratis.

Dar nu mai pedala, și lumina s-a stins. Iar pe Tunet nu-l oprește nimeni: a țâșnit spre ușița pisicii.

Pe întuneric: tic, tic, tic. Tunet a împins ghiveciul, croc, și ușița pisicii a făcut clac.

La fulgerul următor mai rămăsese doar o sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

A opta ieșise pe ușița pisicii.

— Mă duc după ea! — a spus Julita, agățată de clanță.
— Cu trăsnete nu iese nimeni — a spus Flora, și s-a pus în ușă. Nu era de glumit.

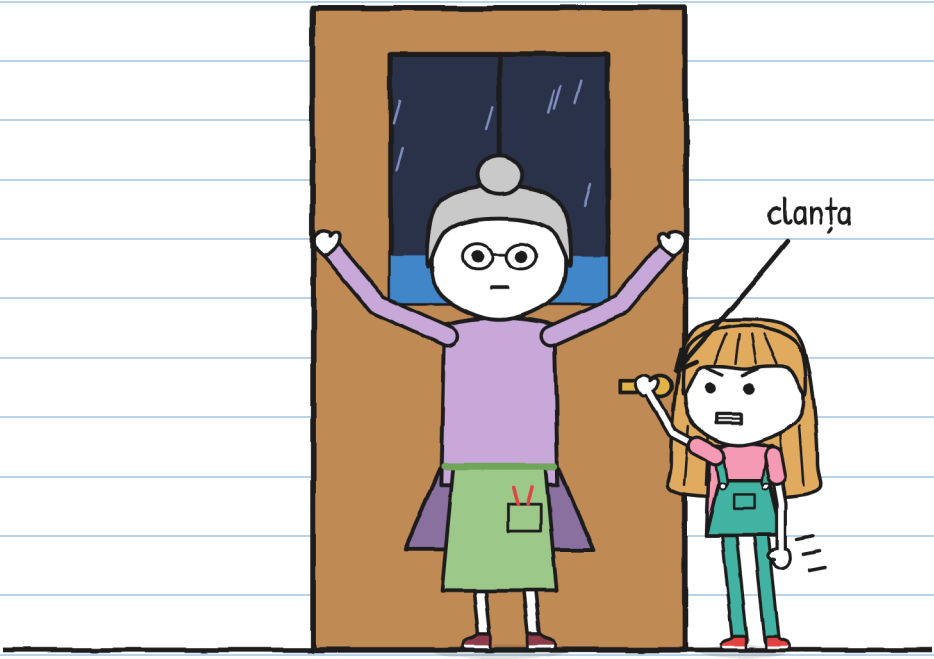

Julita n-a discutat, dar n-a dat drumul clanței.
După o vreme, ușița pisicii a făcut clac: era Tunet, ud leoarcă. Fără a opta.

— Fulger… un elefant, doi elefanți.

Bruum.

— Doi — a numărat Julita. — Tot foarte aproape.

— Atunci, la plantat — a spus Flora —, înainte să treacă furtuna. Și pe întuneric.

— În seră? — a întrebat Julita.

Flora a arătat picăturile care urcau pe geam.

— Vraja e încă activă. Aici nu intră trăsnetele.

A repetat „Pe întuneric” uitându-se la Fărâmiță.

Fărâmiță s-a uitat la mine. Și a făcut hâc.

CAPITOLUL 4

Hâc

Flora ne-a explicat cum se plantează un lampion, așa cum o învățase R. Am notat cu litere oficiale:

CUM SE PLANTEAZĂ UN LAMPION

1.

Pământ ud de furtună.
(Cel de la robinet nu merge.)

2. 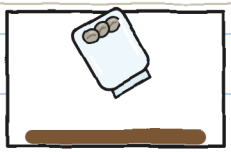

Deschide borcanul deasupra pământului.
(Dacă-l deschizi mai devreme, scapă.)

3.

Pe întuneric: ele singure intră în pământ.
(Dacă le îngropi tu, nu încolțesc.)

4. 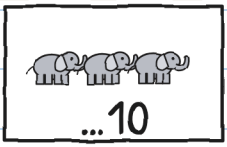

Înainte să treacă furtuna:
după mai mult de zece elefanți,
nu se mai plantează până la următoarea.

Ca să le trezești, zero elefanți. Ca să le plantezi, până la zece. La unsprezece, la somn. —].

Flora a învârtit manivela de la fereastra din tavan. Nu s-a deschis, dar picăturile pictate au început să coboare și ploaia adevărată a străbătut geamul.
A căzut pe răsadniță, o masă lungă plină cu pământ.
— Toată pe răsadniță. Nicio picătură pe jos — i-a poruncit Flora ploii.

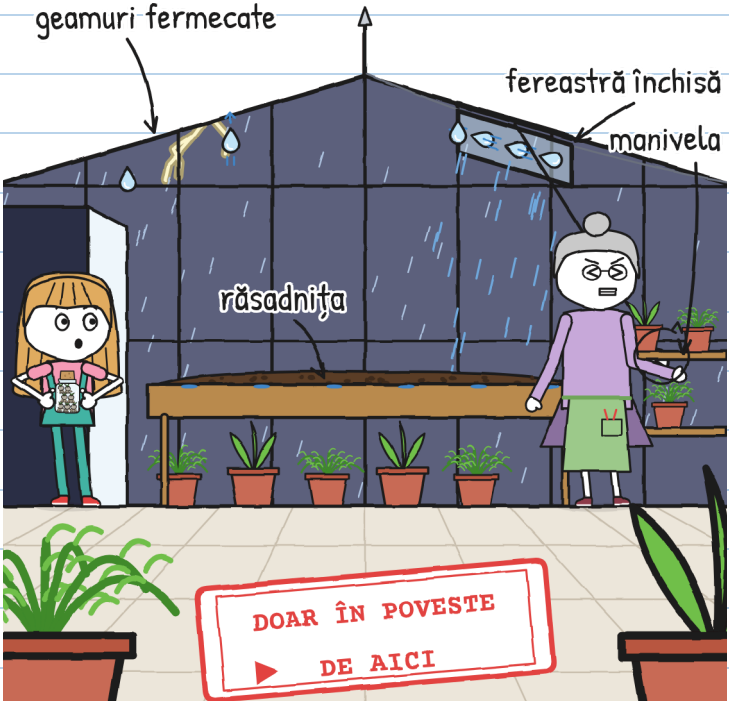

Geamurile astea există doar în poveste. Într-o furtună adevărată, nicio seră (pagina 76). —].

— Pământ ud de furtună — a spus. — Acum, totul pe întuneric.

Dar Fărâmiță era deja înăuntru: se strecurase printre picioarele Florei fără să o vadă nimeni. Era sub răsadniță, printre ghivece.

Flora a tras-o cu grijă. Fărâmiță s-a agățat de ghivece cu toate cele patru lăbuțe. Vera spusese.

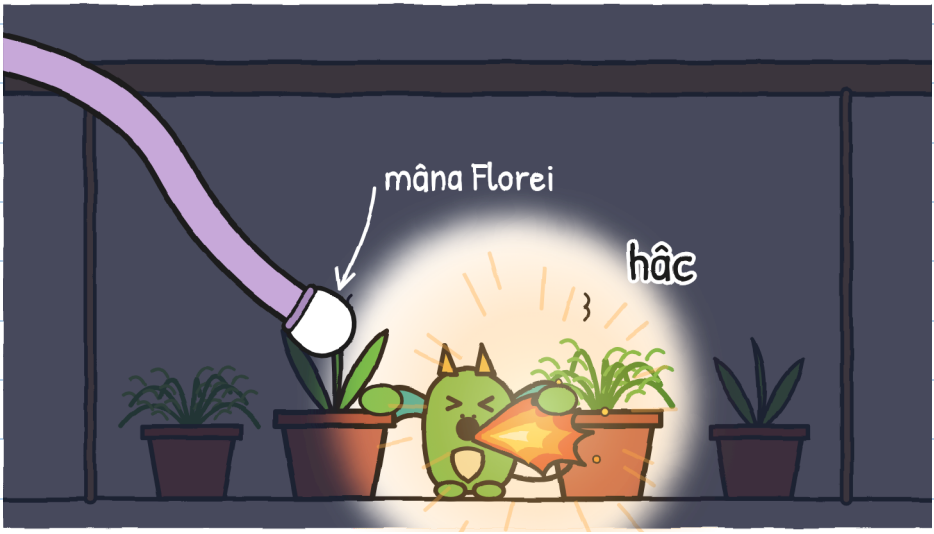

Și la fiecare hâc al meu din bucătărie, Fărâmiță se aprindea în seră.

Am desenat ca să înțeleg:

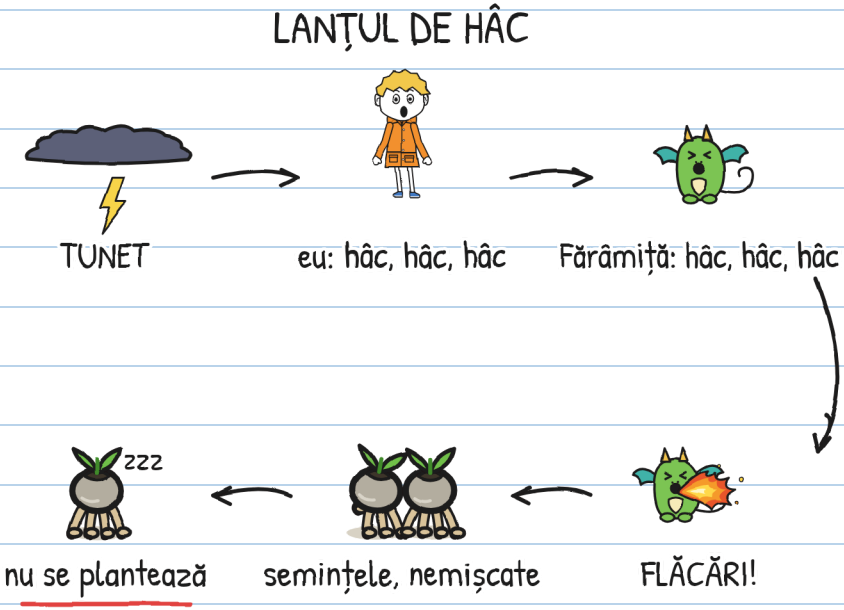

În bucătărie, hâcul ajuta: flacără, sămânță nemișcată, sămânță prinsă. În seră, nu: cu o flacără la fiecare trei secunde, nu era niciodată întuneric cât au ele nevoie ca să se planteze.

Trebuie rupt lanțul. Bucata cea mai ușor de rupt ești tu. Cu drag. –J.

Am încercat tot ce se știe contra sughițului:

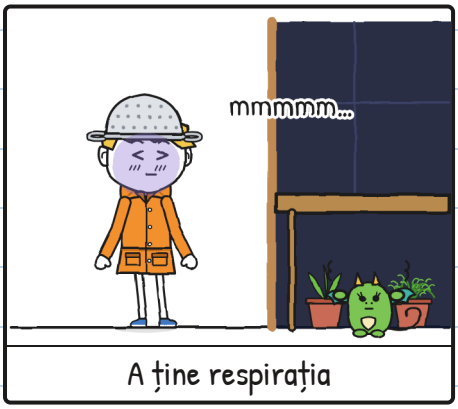

A ține respirația

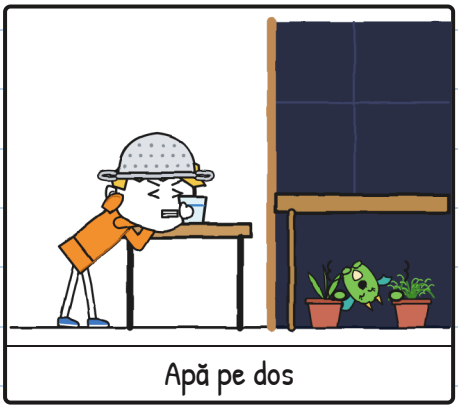

Apă pe dos

O sperietură

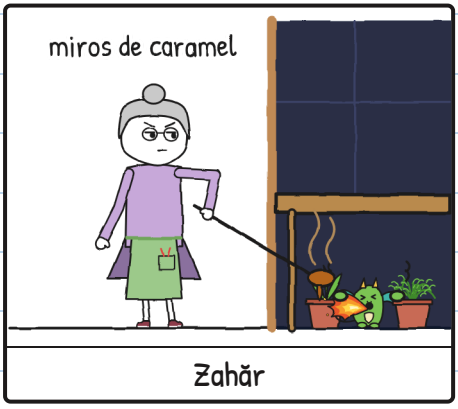

Zahăr

Fărâmiță le-a copiat pe toate, fără să se desprindă de ghivece.

Remedii: zero. Sughițuri: multe. –J.

Julita a numărat: „Patru elefanți”. „Cinci”.
A bubuit tunetul.
— Fulgerul ăla a căzut mai departe.

Cele șapte semințe se învârteau căutând ieșirea din borcan. Eu continuam să fac hâc.

— Și dacă ajungem la unsprezece? — am întrebat.
— Pietre din nou.
Julita a încetat să se mai uite la borcan și s-a uitat la mine.

— Fărâmiță îți copiază frica — a spus Julita.

— Atunci să copieze altceva — am spus.

Am făcut hâc. În seră a apărut o altă flacără.

— Și dacă o scoatem? — am întrebat.

— Se agață. Ai văzut.

Julita a coborât glasul.

— Mai întâi, rămâi cu ea.

Eu nu aveam remediu pentru frică, doar un plan ca să nu se vadă, și nu mai funcționa:

Planul meu ca să nu se vadă
că mi-e frică de tunete:

1. Să spun că îmi plac.
2. ~~Să nu fac hâc.~~ hâc hâc hâc hâc hâc
3. ???

Și al 3-lea? —].

Am încercat. Pe bune.

Un picior înăuntru.

Un tunet.

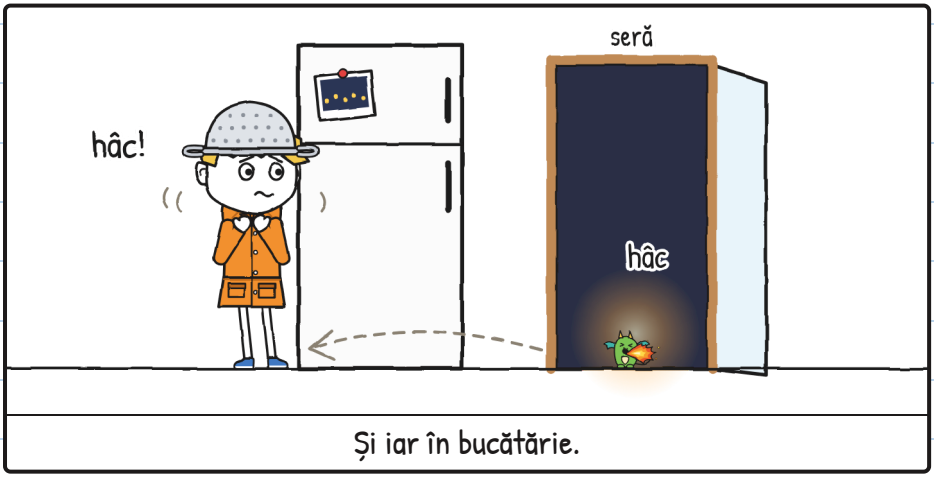

Și iar în bucătărie.

În seră se aud cel mai tare tunetele din tot cartierul.

Din ușă m-am uitat în sus, prin acoperișul de sticlă. Între două fulgere i-am văzut, foarte sus deasupra acoperișului: dragonii Verei, zburând în furtună. Ies să zboare când nu se uită nimeni în sus. De aceea Vera nu venise cu noi: pe furtună rămâne acasă, să-i supravegheze.

Ei nu făceau hâc.

— Hai, vânătorule — a spus Toni.

Am așteptat gluma care urma. Nu a venit.

Mi-am scos strecurătoarea și i-am dat-o Florei. A ținut-o ca pe o cască adevărată.

Și am intrat.

O strecurătoare nu oprește un trăsnet. Frica, uneori, da. —].

Ploaia suna ca o mie de degete pe geam. M-am băgat sub răsadniță, iar Fărâmiță era acolo, făcută covrig, tremurând ca mine.

BRUUUM! Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc. Flacăra ne-a luminat pe amândoi.

Eram doi vânători de furtuni sub o răsadniță.

Din ușă, Julita a vorbit încet, fără să râdă:

— Numără cu mine. Contează pe mine.

CAPITOLUL 5

Numără cu mine

Am numărat: ea la ușă, eu sub răsadniță și Fărâmiță tremurând lipită de mine.

Fulger.

— Un elefant, doi elefanți, trei, patru, cinci, șase.

Bruum.

— Șase: vreo doi kilometri — a spus Julita. — Fulgerul ăla a căzut mai departe. Rămânem la adăpost.

Numărasem cei șase elefanți. Frica era încă acolo. Să spun că îmi plac furtunile nu ajutase. Nici să strâng din dinți ca să nu fac hâc.

Fărâmiță s-a uitat la mine. Am încercat ce mai rămăsese.

— Mi-e frică de tunete.

— Știu — a spus Julita. — Ai desenat asta azi-dimineață, la pagina 6. Te așteptam.

— Mie, pisicile — a spus Toni, cu Tunet adormit pe el și fără să îndrăznească să se miște.

— Iar mie, să aștept ceva care nu vine — a spus Flora. — De aceea, celelalte dăți, deschideam borcanul de îndată ce ajungea.

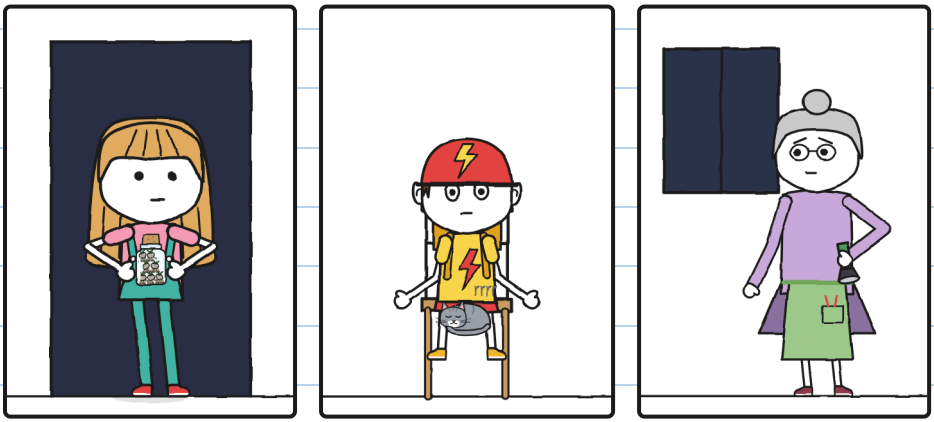

Iar mie, pasarelele. Asta știați deja. —J.

Nimeni nu a râs. Ploua la fel, dar sub răsadniță nu mai eram singur.

Am respirat încet. Și Fărâmiță.

Fulger. Am numărat împreună până la nouă. Bruum.

Și n-am făcut hâc, nici cu tunetul acela, nici cu următorul.

— Acum! — a șoptit Flora.

Julita a intrat în vârful picioarelor, a pus borcanul pe pământul ud și l-a destupat. Apoi s-a întors la ușă fără zgomot.

Tic, tic, tic. În întuneric, ceva ieșea din borcan.

Fulger, foarte departe. Am numărat fără voce până la zece elefanți. Bruum.

Zece: ultimul care mai conta.

La fulgerul următor am văzut:

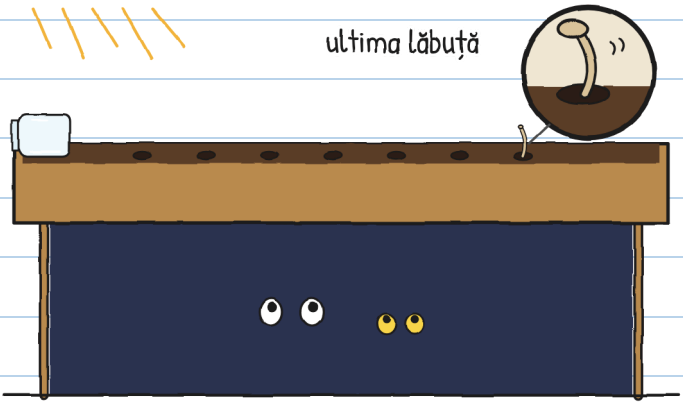

Borcanul era gol. În pământ, șapte găurele, și în ultima mai ieșea o lăbuță.

Apoi, o vreme de nimic: noi, pe întuneric, uitându-ne la pământ.

Și atunci s-a aprins prima.

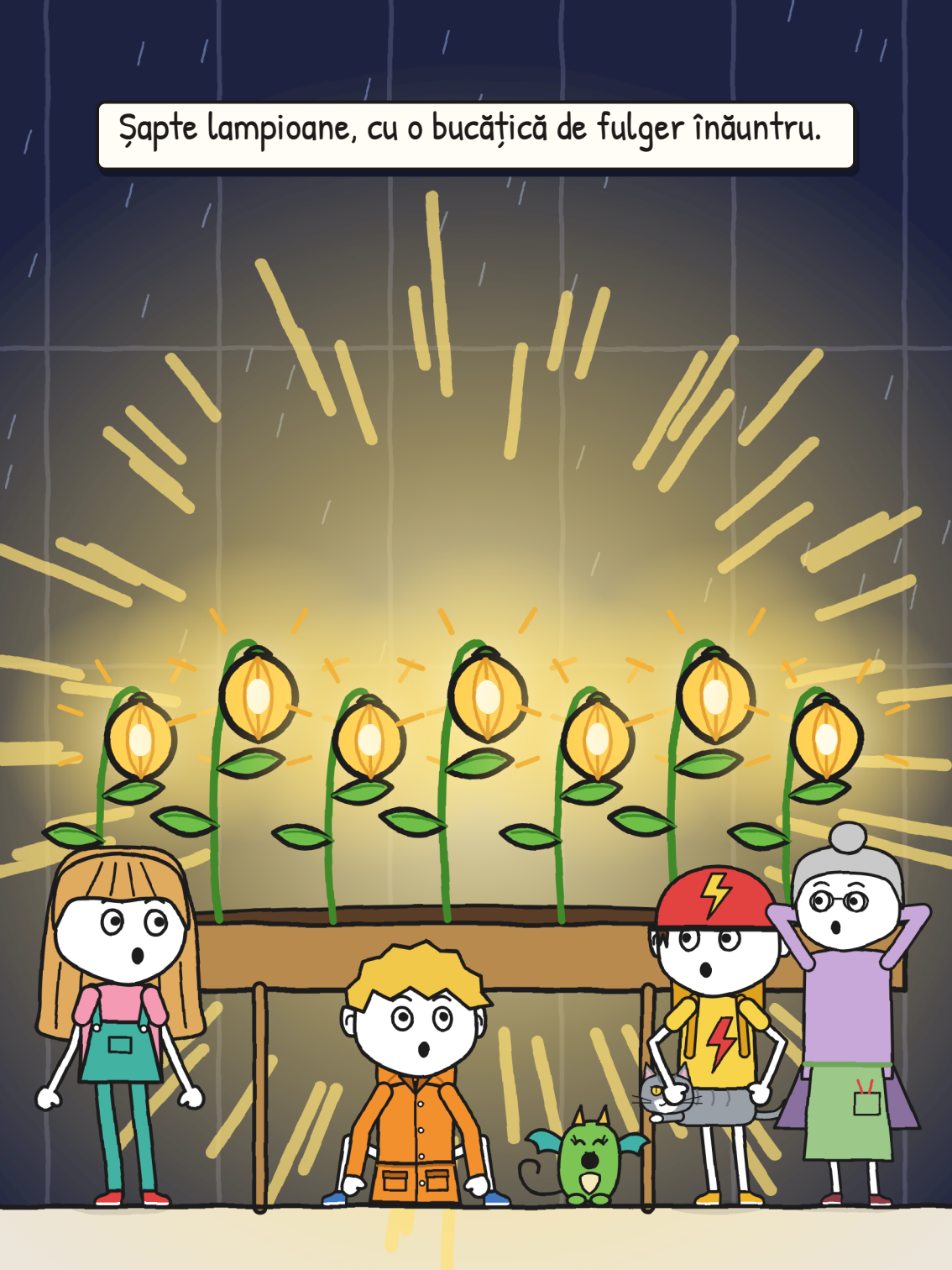
Șapte lampioane, cu o bucățică de fulger înăuntru.

Fărâmiță n-a făcut hâc. Se uita la lampioane cu gura deschisă, ca mine. Nu-mi mai copia frica: îmi copia asta.

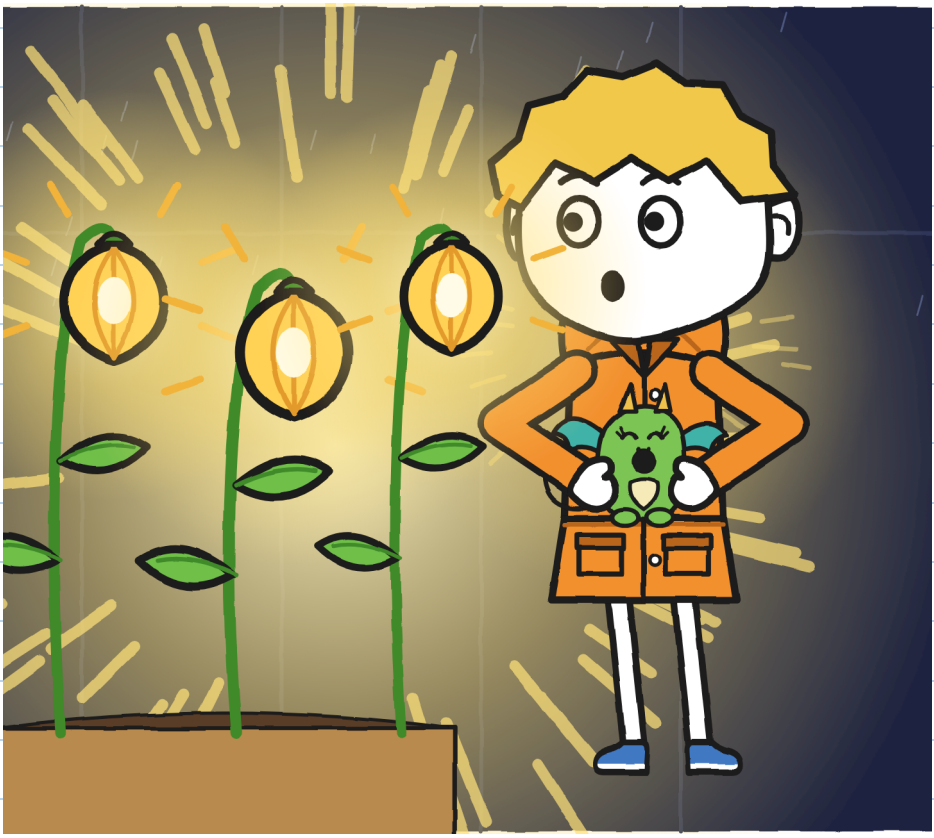

Flora n-a spus nimic multă vreme, apoi a atins un lampion cu un deget, încet, ca cineva care atinge ceva ce a așteptat mult timp.
— Așa era faleza — a spus.

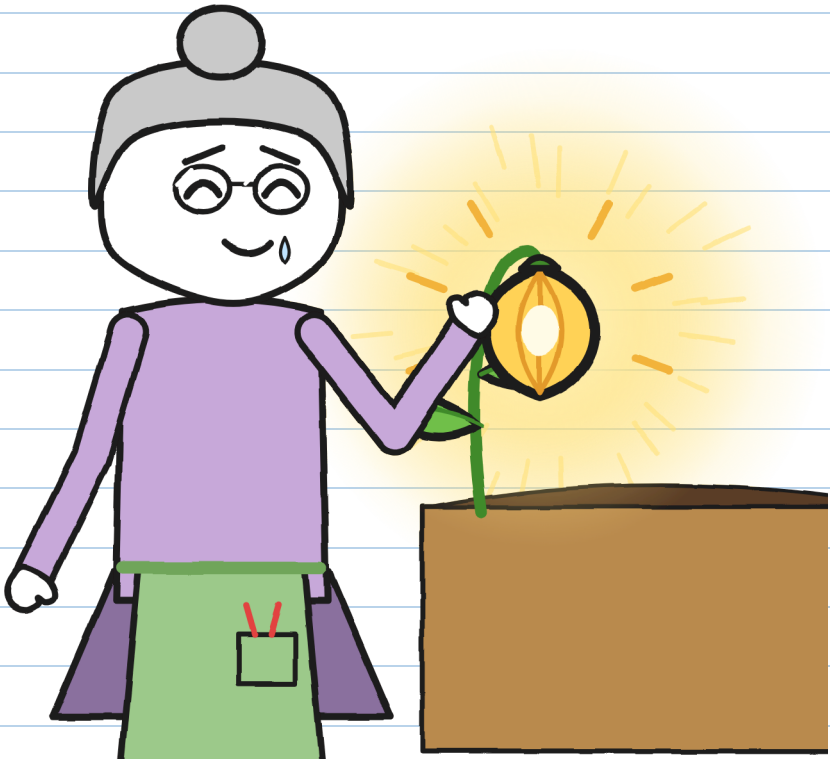

Am atins și eu unul. Și Fărâmiță. Era călduț, ca o piatră la soare.

Flora a învârtit manivela ca să oprească ploaia. Apoi a scos un pix.
În sfârșit avea să semneze.
Julita a oprit-o cu două degete.
— Încă nu. Lipsește a opta.

S-a uitat la cele șapte lampioane.
— Eu am deschis borcanul înainte de vreme. Trebuie s-o găsim.
Apoi s-a dus în bucătărie, a dezlipit eticheta de pe cutie și și-a băgat-o în salopetă.

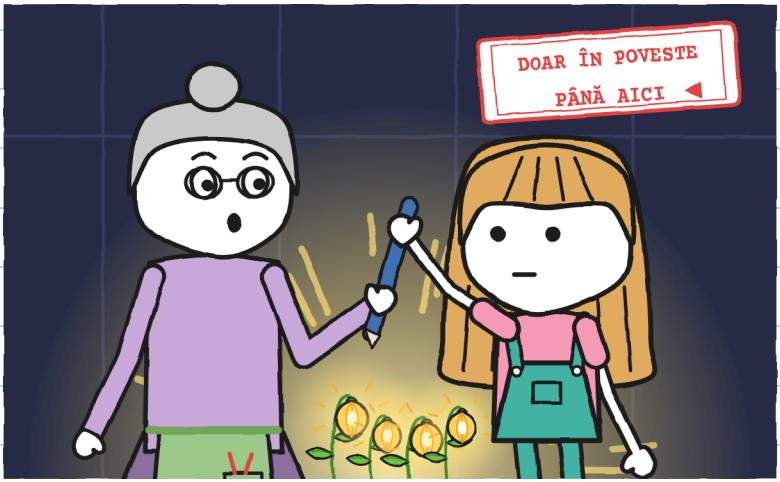

Dacă se livrează, se livrează întreg. —J.

Ne-am întors în bucătărie.

— Curtea e încă închisă — a spus Flora. — Încă nu ieșim.

Am așteptat până când Julita nu a mai avut fulgere de numărat, și încă o jumătate de oră după ultimul tunet. Nu mai ploua: furtuna plecase.

Iar a opta era afară, pe întuneric, undeva. Fără pământ la timp, ar fi adormit din nou: încă o piatră. Iar fără semnătură, în zori pachetul nr. 2 s-ar fi întors pe raftul lui.

— Hai s-o căutăm — a spus Julita.

Flora s-a uitat în noapte și a bătut de trei ori în zid, care e peretele Casei Dragonilor, așa cum spusese Vera.

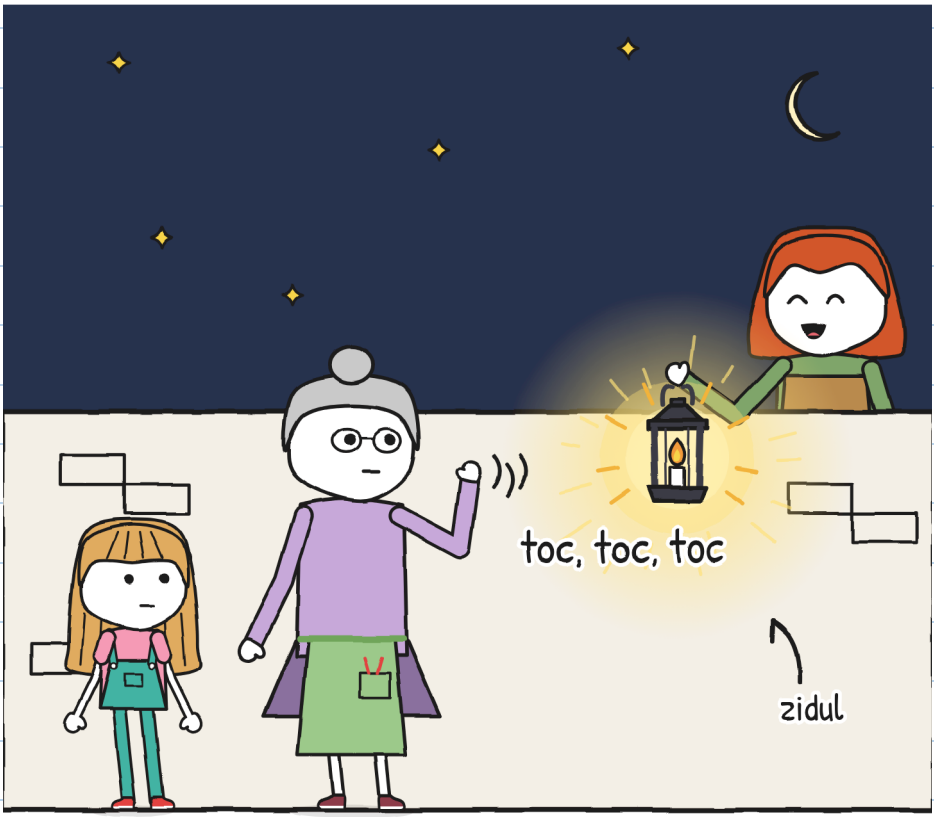

— De data asta — a spus — nu mergeți singuri.

CAPITOLUL 6

A opta

Am ieșit cu Flora și Vera, un felinar și o bicicletă.
Julita ducea borcanul gol și eticheta; eu, pe Fărâmiță în pelerină, cu capul afară.

Am căutat prin curte, pe cărare și pe marginea canalului.

Nimic.
Dacă a opta adormise, putea fi oricare dintre pietrele acelea.

Felinarul făcea pietrele ude să strălucească.
Atunci mi-a venit o idee: un lampion abia încolțit ar străluci puțin. Luminile noastre îl puteau ascunde.
— Așteptați. Stingeți tot.

Toni a oprit bicicleta, Vera a coborât flacăra și Flora a stins lanterna.

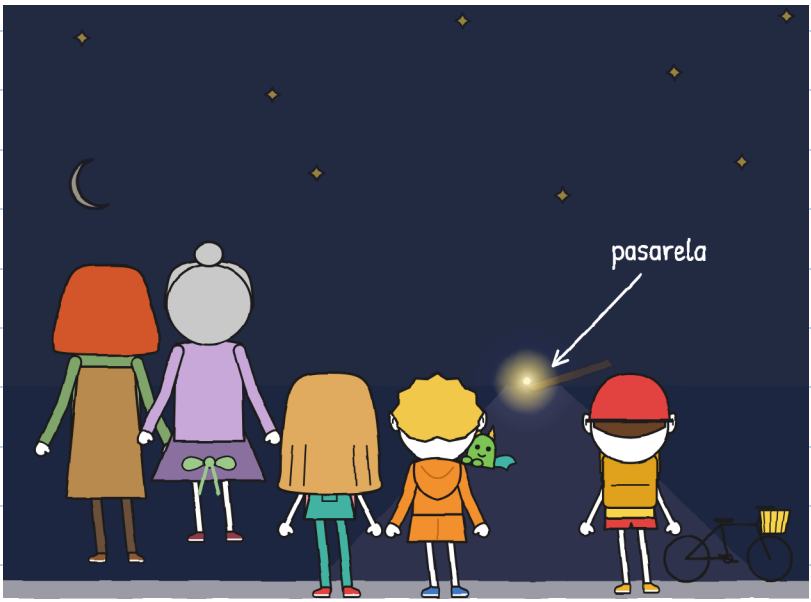

Am rămas nemișcați.
La capătul falezei a apărut o luminiță. Era la baza pasarelei.

Cred că ploaia a dus-o pe a opta pe cărare până la faleză, și că a rămas într-o crăpătură între două pietre, cu un deget de pământ ud, chiar acolo unde începe pasarela. Acolo s-a plantat singură. De departe, o luminiță. De aproape, lumina totul.

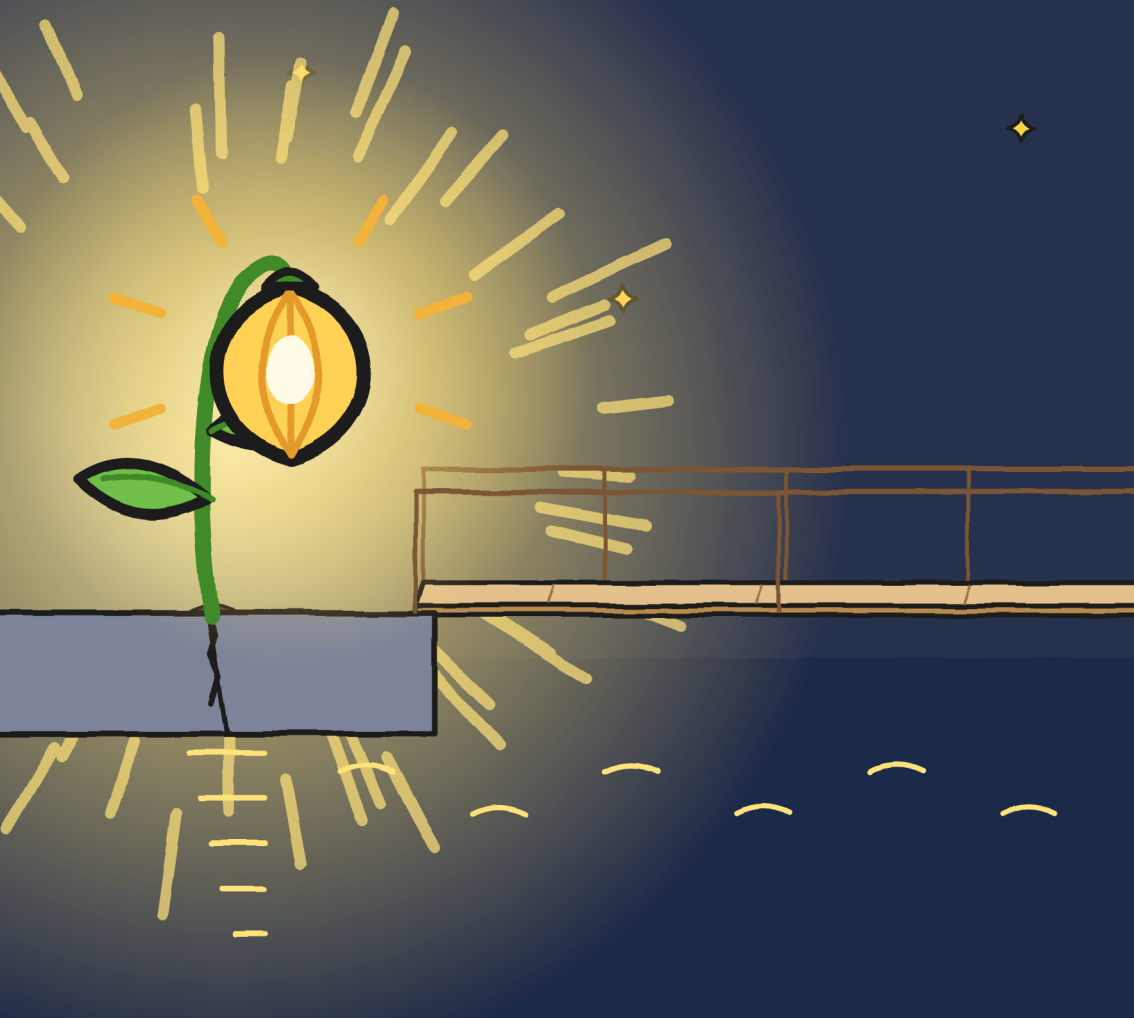

Julita s-a uitat multă vreme la pasarelă: cu lumină părea alta, mai scurtă, mai lată, mai mult de lemn decât de apă.

A pus un picior pe pasarelă. Doar unul. Apoi l-a retras.

De departe nu mi-e frică. De aproape, aproape deloc. –J.

— Asta rămâne aici — a spus Flora. — Și-a ales locul.

Julita i-a dat eticheta și carioca ei verde, cea cu cerneală care nu se șterge. Flora a semnat la lumina celei de-a opta și i-a întors-o.

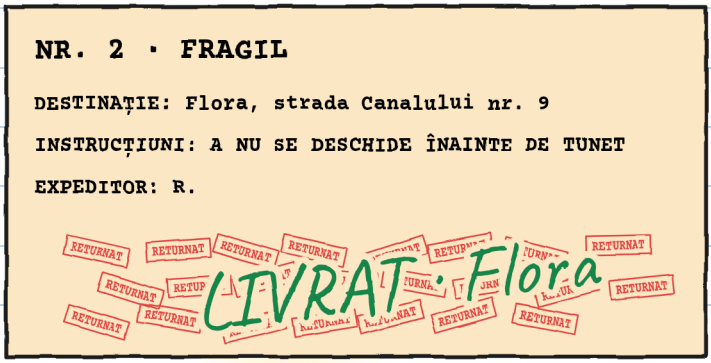

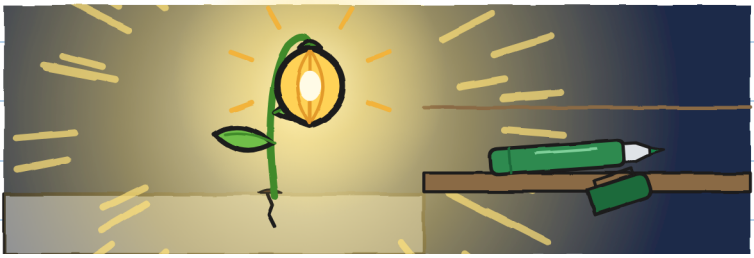

La ușa ei, când ne-am despărțit, Flora mi-a dat strecurătoarea:

— Păstreaz-o, pentru următoarea furtună. Și spune-i Marei că era și timpul.

Vera a lăsat-o pe Fărâmiță în cuib și ne-a dus cu dubița, cu bicicleta în spate, pe podul de pe șosea: noaptea, Podul Mare se ridică pentru vapoare. Ne-a lăsat la ușa magazinului și s-a întors la dragonii ei.

Magazinul era în întuneric. Mara nu era la tejghea.

Era sub ea.

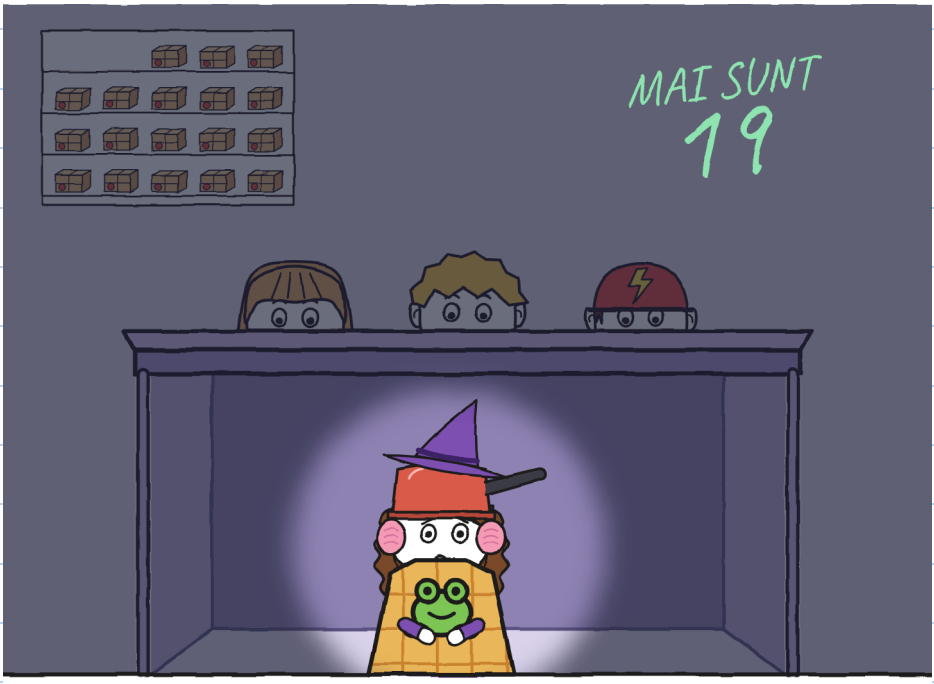

— A trecut? — a întrebat Mara.
— De ceva vreme — a spus Julita.

Mara avea o pătură, căști pentru urechi și o cratiță drept cască.

Douăzeci și trei de livrări. Niciuna pe furtună.
Acum înțelegeam.
I-am dat mesajul Florei, iar ea și-a tras cratița până la sprâncene.

— Și mie mi-e frică de tunete — am spus.
Mara a ridicat pătura.

M-am băgat sub tejghea cu ea. Începeam.

Mara i-a pus lui Toni o ladă cu fundul în sus, lângă scaunele înalte.
— Locul tău. Deocamdată — a spus.

Toni s-a așezat și, cu carioca Julitei, a adăugat două cuvinte la literele mici: „și pisici”.

Acum literele mici spun adevărul. —J.

Planul meu pentru tunete, reparat:

1. Să număr elefanți.
2. Cu cineva.
3. Dacă fac hâc, nu e nimic.

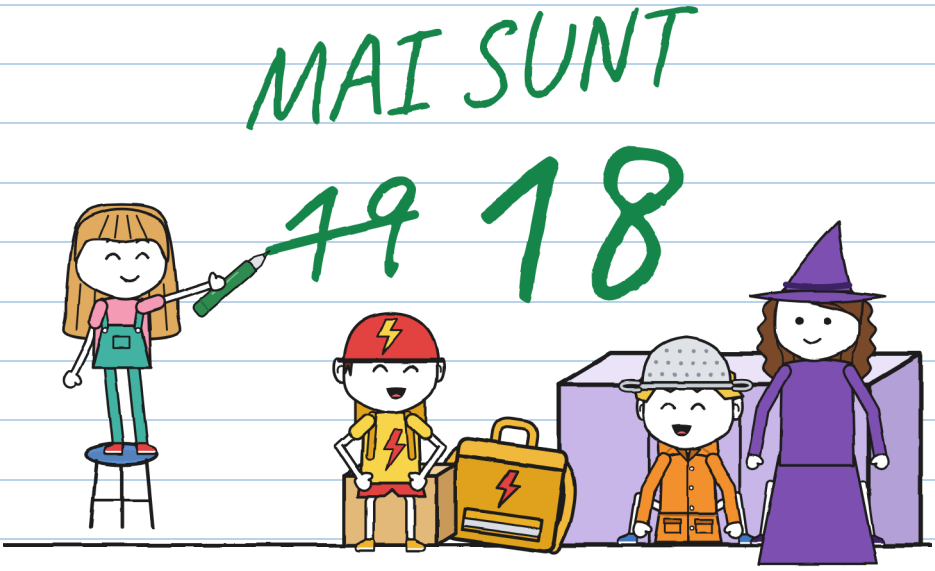

Și să nu spui că ești vânător de nimic. —J.

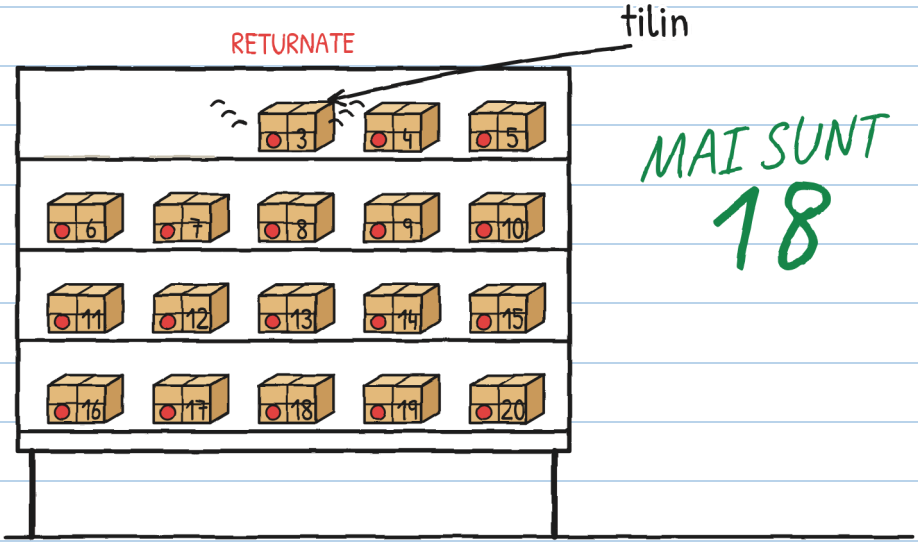

În seara aceea, înainte să plecăm, unul dintre pachetele returnate a sunat: tilin, ca un clopoțel. Nr. 3.

Pe etichetă scria:

NR. 3

PENTRU TONICĂ

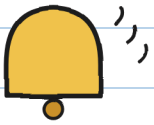

Toni s-a făcut de culoarea căștii lui.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

(foarte curând)

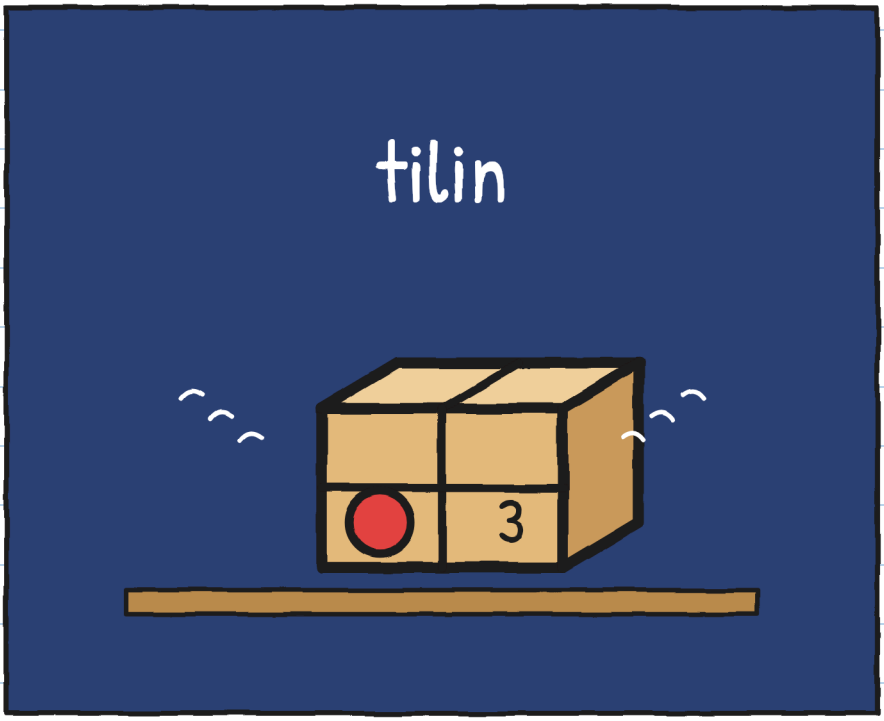

Cine îi trimite pachete lui Toni? –J.

CARTIERUL (versiunea 2)

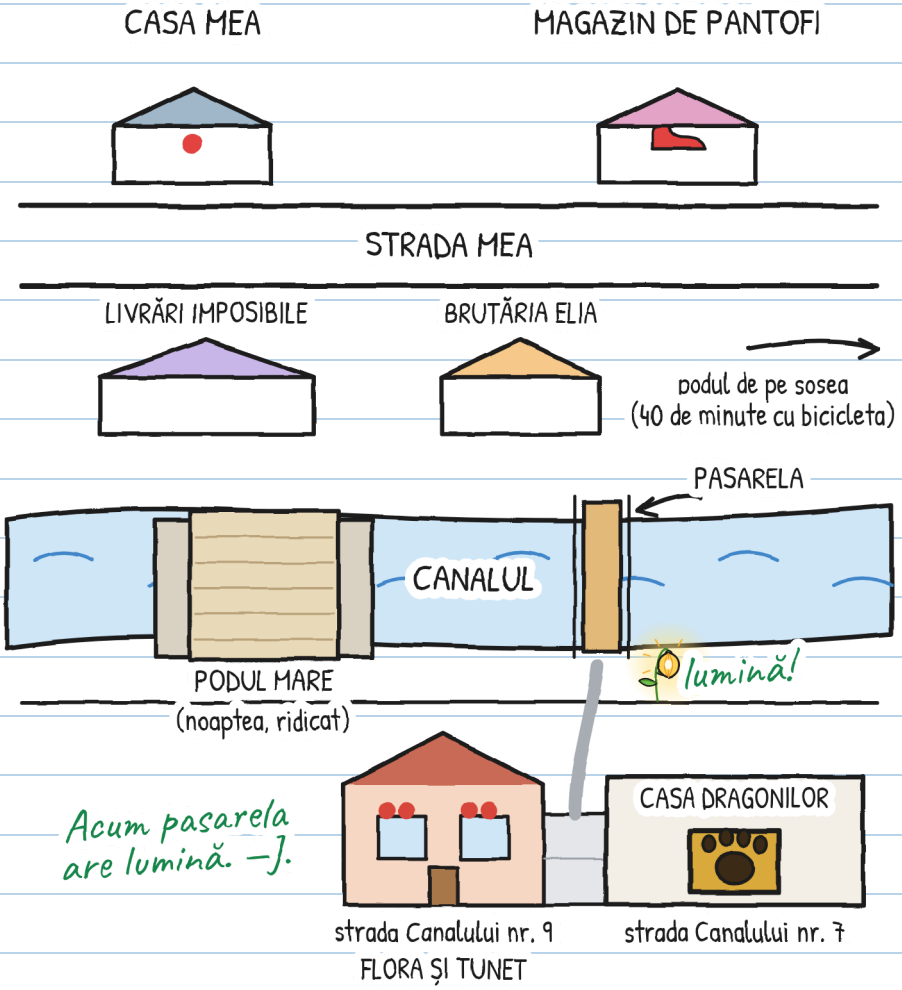

Am o fișă cu R. Primele două indicii sunt din caietul 1.
Le-am notat pe cele noi:

CE ȘTIM DESPRE R.

R.

1. Are un scris foarte urât (Mara).
2. Vera s-a făcut albă când i-a citit inițiala.
3. Planta lampioane cu Flora, demult.
4. Întârzie, dar își ține cuvântul.
5. A făcut geamurile fermecate ale Florei.

6. Nimeni nu-i rostește numele. Și asta e un indiciu. –].

Și tu? Cine crezi că e R.?

Eu cred că R. este...

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL este un roman. Se schimbă doar felul în care e spusă povestea.

MĂRIME XXS · PRE-A1
JULITA PRINDE SĂMÂNȚA NUMĂRUL ȘAPTE.

MĂRIME XS · A1
Mai rămăsese o sămânță pe podea. Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME S · A2
Alt fulger: pe podea mai rămăsese doar o sămânță. Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME M · B1
La fulgerul următor mai rămăsese doar o sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME L · B2
Când a fulgerat din nou, pe podea mai rămăsese o singură sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Aceeași furtună. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

FURTUNĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Dacă auzi un tunet, chiar și departe, intră în casă: trăsnetul poate ajunge deja la tine.
2. Înăuntru, cu un adult, departe de ferestre, uși și geamuri. Fără sere, poduri, copaci sau apă.
3. Nu ieși decât la o jumătate de oră după ultimul tunet.
4. Numărarea elefanților te ajută să știi dacă un trăsnet a căzut aproape sau departe, și să te liniștești. Nu te ajută să știi când să ieși.

NUMĂRĂ-ȚI FURTUNA

Din casă: numără elefanții dintre fulger și tunet.

Fulger	Elefanți	Kilometri (1 la 3, aprox.)	Trăsnetul, mai aproape sau departe?
1	15	5	–
2	9	3	mai aproape